

ת"פ 26509/12/14 - מדינת ישראל נגד משה ציוני

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 26509-12-14 מדינת ישראל נ' ציוני(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן נשיאה ג'ורג' קרא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה ציוני (עציר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ארז ריכטנברג

ב"כ הנאשם - עו"ד אלי כהן

הנאשם הובא על ידי ליווי שב"ס

גזר דין

האישום

1. הנאשם הורשע על-פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ו-335(א)(1) + (2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

נסיבות ביצוע העבירות הן כדלקמן:

בין הנאשם למתלון היכרות קודמת. ביום האירוע עבר המתלון ליד חנותו של הנאשם כשפניו מועדות לעריכת קניות בסופר המצוי בקרבת מקום. ברכת שלום ששלח המתלון לעבר הנאשם נענתה בקללות. המתלון המשיך בדרכו לסופר, הנאשם הלך אחריו וקרא לו לצאת מהסופר לרחוב. משיצא המתלון מהסופר קילל אותו הנאשם ואיים עליו שיהרוג אותו ודקר אותו 3 פעמים באמצעות חפץ חד שאחז בידו באזורים שונים בבטנו. בתגובה דחף המתלון את הנאשם והיכה אותו באמצעות חגורת מכנסיו. כתוצאה מכך נשמט החפץ החד מידי של הנאשם והועף אל הכביש. הנאשם רץ לעבר החפץ החד הרימו מהכביש ודקר באמצעותו בשנית את המתלון שהופל על הכביש על-ידי 'אחר' שאחז בראשו וריתק אותו, וזאת פעמיים בגבו ובידו הימנית וכן בעט בגופו. כתוצאה מהמעשים נפצע המתלון באזור בטנו ובגבו, הובהל לבית החולים ונזקק לניתוח דחוף. הדקירות גרמו למתלון חתכים בבית החזה הימני,

עמוד 1

עברו את הסרעפת, נכנסו לחלל הבטן ופגעו פעמיים בכבד וכן נגרם לו חתך באמת יד ימין.

ההסדר

2. על-פי ההסדר הוסכם כי המדינה תטען לעונש מאסר בן 30 חודשים לריצוי בפועל ואילו ההגנה תהא רשאית לטעון כרצונה. עוד הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף להטיל מאסר על תנאי וקנס, כן הוסכם כי הנאשם יחויב בתשלום פיצויים בסך של 40,000 ₪ כאשר מתוך הסך הנ"ל 30,000 ₪ יופקדו טרם הטיעונים לעונש וכתנאי להצגת ההסדר. יתרת הפיצוי על סך 10,000 ₪ תשולם לאחר מתן גזר הדין במועד שיקבע על-ידי בית המשפט.

בטרם הטיעונים לעונש הפקיד הנאשם סך של 30,000 ₪. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 17.9.15 וכעת הגיע עת גזירת הדין.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה ביקש לכבד את ההסדר ולהטיל על הנאשם את העונש של 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ככלל טען כי מתחם העונש ההולם בנסיבות האירוע כאן אמור לכלול תקופת מאסר של שנים ארוכות. הוא הפנה לגזר דינו של כב' השופט גרופינקל מת"פ (מח' - ת"א) 51542-12-12, כאשר בנסיבות של ביצוע מעשה דומה ובמסגרת מתחם ענישה שנע בין 3 שנות מאסר עד 5 שנים, נגזר עונש של 4 שנים לריצוי בפועל כך שהעונש שלו עותרת המאשימה בעניינו של הנאשם מצוי בחלקו התחתון של המתחם.

במסגרת הנימוקים שהביאו את המאשימה להסדר האמור מנה קשיים ראייתיים, הודייה מהירה ונטילת אחריות, תשלום פיצויים וחיסכון בזמן שיפוטי. בגדר נסיבות החומרה מנה את העובדה שמדובר בתקיפה חמורה שהתבטאה ב- 5 דקירות שהביאו לפגיעה קשה במתלונן. עוד הפנה לנאמר במכתבו של נפגע העבירה ועברו הפלילי של הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה לו טוענת המדינה הינו מחמיר והפנה לפסיקה ממנה ניתן ללמוד, כי מתחם הענישה צריך לנוע בין 14 חודשים ל- 18 חודשי מאסר. הוא הפנה לע"פ 1964/14 **שלווה שמיאלשווילי נ' מדינת ישראל** (להלן: ע"פ 1964/14), לע"פ 2316/13 **קטנשו נ' מדינת ישראל** (להלן: ע"פ 2316/13), לע"פ 5956/13 **מדינת ישראל נ' אבו ניג'מה** (להלן: ע"פ 5956/13) ולע"פ 2138/13 **ראיד אבו קוודר נ' מדינת ישראל** (להלן: ע"פ 2138/13) ולע"פ 9232/12 **עמיר עוואד נ' מדינת ישראל** (להלן: ע"פ 9232/12).

ב"כ הנאשם ביקש שאסתפק בענישה שנעה בין 14 ל- 18 חודשים ולא להחמיר בענישתו של הנאשם כעתירת המאשימה. ציין את הודייתו המהירה של הנאשם כאשר חרף קיומם של קשיים ראייתיים בחר ליטול אחריות, כאשר בנסיבות אלה יש ליתן משקל מוגבר להודיה ו"לתגמל" את הנאשם בענישה מקלה.

כך ציין את עובדת תשלום הפיצויים על-ידי הנאשם כאשר תשלום זה בהצטרפו להודיה מהירה מלמד על חרטה אמיתית ונטילת אחריות ולא רק מן השפה לחוץ.

באשר לעברו הפלילי ביקש כי זה לא ישמש לו לרועץ שכן מדובר בעבר רחוק. עוד הפנה לעדותם של עדי האופי שהעידו על הצדדים החיוביים באישיותו של הנאשם, כאשר כל הנימוקים האלה צריכים לעמוד לזכותו של הנאשם ביום שהוא נותן את הדין על מעשיו.

הנאשם שקיבל את זכות המילה האחרונה הקדים דברי חרטה וצער על מה שעשה וסיים בהסבירו את המניע שהביאו לעשות את המעשה, אף שבמהלך הטיעון לעונש מנעתי מב"כ הנאשם להרחיב בנושא זה בהיותו שנוי במחלוקת עם המאשימה.

דין והכרעה

5. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם שלמות גופו ובטחונו האישי של אדם. הנאשם דקר את המתלונן 5 דקירות בחלקים שונים בגופו, כתוצאה מהדקירות נזקק המתלונן להתערבות כירורגית, לתהליך החלמה הן בבית החולים והן מחוצה לו. כעולה ממכתב נפגע העבירה המופנה לבית המשפט, נותרו בגופו ובנפשו של המתלונן צלקות אותן ישא עמו עוד זמן רב.

עוד יש לזכור כי הנאשם הורשע בשתי החלופות המצויות בסעיף 335 הן זו שבסעיף א(1) והן זו שבסעיף א(2), קרי: הן כשהוא מצויד בנשק קר והן כ"שהיו נוכחים שניים או יותר שחברו לביצוע המעשה...".

כעולה ממכתב האישום, התקיפה היתה תקיפה דו-שלבית, בשלב הראשון דקר הנאשם את המתלונן בבטנו ובהמשך, לאחר שהמתלונן גרם לנאשם לשמוט את החפץ החד, שב הנאשם, לקח את החפץ ודקר באמצעותו את המתלונן בגבו ובידו כאשר בשלב השני הסתייע בנוכחותו של 'אחר' שריתק את המתלונן ואפשר לו את ביצוע הדקירות הנוספות.

מדיניות הענישה הנוהגת 6.

עיינתי הן בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בת"פ (מח'ת"א) 51542-12-12 והן בפסיקה שאזכר ב"כ הנאשם במהלך טיעונו לעונש. בסקירה שלהלן אאבחן את הפסיקה ומידת הרלוונטיות לעניינינו.

בע"פ 1964/14 נקבע מתחם ענישה שנע בין 6 חודשים ל- 24 חודשים. בגין ביצוע עבירה דומה עונשו של המערער שם נגזר ל- 14 חודשים. בית המשפט העליון קבע כי מדובר ב"מקרה בעל נסיבות לא שגרתיות באופן כללי, העימות עם המתלונן לא היה פרי יוזמתו של המערער. בספרות ובפסיקה הובעה דעה, לפיה אדם אשר חלים בעניינו חלק מתנאי ההגנה העצמית, ראוי להתחשבות בנסיבות המיוחדות שהובילו למעשיו בעת גזירת עונשו". באותו ענין נטענה על ידי המערער טענת הגנה עצמית והגנת בית המגורים שנדחו על-ידי בית המשפט. מאידך מצא ביהמ"ש להתחשב בנסיבות המיוחדות הן בקביעת מתחם העונש, והן בגזירת הדין. על פניו מקרה זה אינו יכול לשמש אמת מידה

להשוואה לענייננו.

בע"פ 2316/13 המערער שם דקר את שכנו באמצעות סכין וגרם לו לקרע בכבד, דבר שהצריך אותו לניתוח ו- 5 ימי אשפוז, נדון במסגרת הסדר טיעון ל- 24 חודשים. ערעור על הענישה נדחה. בית המשפט העליון בפסק דינו מציין כי: **"בית המשפט המחוזי נדרש לרף הענישה הנוהג בעבירת דקירת סכין ומצא כי הוא נע בטווח של 12-40 חודשי מאסר"**. כעולה מהאמור מתחם הענישה בפסק דין זה אינו מתיישב עם עתירת ב"כ הנאשם כאן לקביעת מתחם שנע בין 14 ל-18 חודשים.

בע"פ 5956/13 מדובר בערעור המדינה על קולת עונשו של המשיב שהתקבל לאחר שבית המשפט קמא החליט להחריג את עונשו בשל מצבו הבריאותי. אף שבית המשפט העליון ביקר את רוחב המתחם שנקבע ע"י ביהמ"ש קמא בעניינו של המשיב ומעורבים אחרים בין 12-70 חודשים, לא מצא להתערב בו וקבע את עונשו של המשיב על 15 חודשים לריצוי בפועל תחת 82 ימי מאסר. גם ממקרה זה לא ניתן ללמוד מהמתחם ומהענישה למקרה שלפנינו, לאור מצבו הרפואי המיוחד של המשיב שנוזקק ל"טיפול תכוף", כהגדרתו של ביהמ"ש. מכל מקום, מתחם הענישה שנקבע שם אינו דומה למתחם שלו טוען הסנגור כאן.

בע"פ 2138/13 הורשע נאשם בעבירה לפי סעיפים 333 יחד עם 335 ונגזר דינו ל- 18 חודשי מאסר במסגרת הסדר טיעון, בו הגבילה המדינה את טיעונה ל- 20 חודשים. באותן נסיבות שניים תקפו את המערער לאחר שקראו לו לצאת מביתו והמערער בתגובה דקר אחד מהם בשכמו ובידו באמצעות חפץ חד ונס מן המקום. כעולה מהאמור, מדובר בדקירה אחת ולא בחמש דקירות, כאשר המערער לא יזם את התקרית כאשר אחד המתלוננים היה מבין שני תוקפים שהגיעו לביתו.

בע"פ 9232/12 נגזרו על המערער 18 חודשים לריצוי בפועל וזאת במסגרת הסדר טיעון בו טענה המדינה ל- 24 חודשים וההגנה היתה חופשית בטיעונה. ערעור על העונש נדחה. מדובר בצעיר בעל עבר נקי, הודיה ונטילת אחריות. בית המשפט הגדיר את העונש כנוטה לקולא ודחה את הערעור. גם ממקרה זה לא ניתן ללמוד דבר לענייננו.

בנוסף, מצאתי להפנות למספר פסקי דין מהעת האחרונה: ע"פ 8622/14 **רז ג'רבי נ' מדינת ישראל**, צעיר ללא עבר פלילי שהורשע על-ידי בעבירה דומה, נגזר דינו ל- 24 חודשים וזאת במסגרת מתחם שנע בין 24 חודשים ל- 36 חודשים. ערעור על חומרת העונש נדחה.

ראה גם ע"פ 379/15 **אגינציה לוי נ' מדינת ישראל**, ביצוע עבירה של חבלה חמורה באמצעות בקבוק בירה שהטיח המערער בפני הקורבן, נדון ל- 30 חודשי מאסר בפועל, לפיצוי בסך של ₪ 10,000 וזאת במסגרת מתחם ענישה שנע בין 24 חודשים ל- 48 חודשים. הערעור בבית המשפט העליון נדחה.

ואחרון עניינו של ע"פ 935/14 **איגור אסטרוביץ' נ' מדינת ישראל**, שם נדון מערער שהורשע בעבירה דומה ומעשה דומה לענייננו **"תקף המערער את המתלונן בסכין מטבח וגרם לו לחתכים ביד וכתף שמאל. המתלונן פנה לברוח מהמקום אך המערער דקר אותו שוב דקירה עמוקה בשכם"**. נדון במסגרת מתחם שנקבע בין 3.5 שנים ל- 5 שנים, ל- 50 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור על חומרת העונש נדחה.

האמירה החשובה בפסק הדין האחרון והרלוונטית לענייננו, ככל שהיא נוגעת למדיניות הענישה וכמתבקש מכך מידת השפעתה על קביעת מתחם הענישה, היא זו: **"עיון בפסיקה עדכנית, לעומת זאת, מלמד כי אף שבמקרים דומים נקבעו מתחמי ענישה הנבדלים מעט זה מזה, נראה כי הפסיקה נוטה בבירור להחמרה בענישה בגין העבירה והמעשים בהם הורשע המערער, ועל כן נראה כי יש מקום לאמץ את הפסיקה שבה נקבעו מתחמי ענישה הקרובים לזה שנקבע בענייננו"**.

נסיבות ביצוע העבירה

7. לא נטען כי עובר לביצוע העבירה תכנן הנאשם את ביצועה. נסיבות האירוע כעולה מכתב האישום מלמדות על אירוע ספונטני, המתלונן עבר במקום באקראי, בירך את הנאשם לשלום ומשם התדרדרו העניינים לאן שהתדרדרו. עדיין, נלמד מהעובדות שבהן הודה הנאשם כי החפץ החד היה ברשותו, קרי: הצטייד בו קודם לאירוע במהלכו עשה בו שימוש כלפי גופו של המתלונן.

כפי שציינתי בפתיח לדיון כאן מדובר בתקיפה דו-שלבית המתקיימים בה נסיבות חומרה של הצטיידות התוקף בנשק קר ונוכחותו של אדם נוסף שסייע לו וחזק את ידיו במהלך התקיפה. שתי נסיבות חומרה אלה, יש בהן כדי להשפיע על קביעת מתחם העונש וגזירת הדין. ר' דברי בית המשפט בע"פ 935/14 **איגור אסטרוביץ' נ' מדינת ישראל**: **"בית המשפט קמא הביא בחשבון נתונים משמעותיים אחרים באשר לנסיבות ביצוע העבירה וביניהם העובדה שהמערער דקר את המתלונן פעם נוספת גם לאחר שזה פנה ללכת"**.

הנאשם יכול היה להפסיק את התקיפה לאחר השלב הראשון ולאחר שנשקו נשמט מידי, אך הוא בחר שלא לעשות כן והמשיך וכלה את זעמו במתלונן, דקר אותו פעמיים נוספות ובעט בו כאשר המתלונן מרותק על-ידי אחר שסייע לו.

הנזק שנגרם למתלונן הינו נזק חמור. אכן נכון, יש בפיצוי כדי להיטיב את הנזק שנגרם, אך אין בו כדי לפצות על מלוא הכאב, הסבל, עוגמת הנפש, הבושה והצללות שנותרו בגופו ובנפשו של המתלונן.

באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, אף שחסמתי את ב"כ הנאשם מלטעון מחוץ להסכמות שבהסדר, היה זה הנאשם בדברו האחרון שהתעקש להשמיע לי את הסיבה מדוע בערה בו חמתו ומדוע מצא לעשות את המעשה הקשה כלפי המתלונן. חשדו כי המתלונן "זומם" על ילדיו, במיוחד בתו הקטינה. גם אם נכון הדבר (ואינני קובע כך), הדרך בה בחר הנאשם לפתור את עניינו היא זאת אותה מבקש בית המשפט להוקיע באמצעות ענישה מחמירה. פתרון סכסוך בין אדם לחברו, תהא סיבתו אשר תהא, בדרך של פניה לתת תרבות הסכין תענה בענישה הולמת שתרתיע כל מי שסבור כי בדרך זו יישב את עניינו עם האחר. **"בית משפט זה נדרש לא אחת לתופעה הקשה ולמרבית הצער גם הרווחת, של ישוב סכסוכים על-ידי שימוש בנשק קר ולסכנה לבטחון הציבור שטומנת בחובה תת תרבות הסכין. בשורה של פסקי-דין נקבע, כי יש להוקיע תופעה זו בדרך של קביעת עונשים משמעותיים ומרתיעים שיוודאו סלידתה של החברה ממנה..."** (ע"פ 8622/14 רז ג'רבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 16.7.15).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

8.

אינני מטיל ספק בכך כי עונש של מאסר בפועל יפגע בנאשם ובבני משפחתו בין אלו הסמוכים על שולחנו ובין אלה שנתמכים בעזרתו גם לאחר שבגרו. פגיעתו של עונש מאסר בנאשם לא תהיה קלה במיוחד לנאשם שחווה וטעם את טעמו של מאסר בעברו הרחוק. זקפתי לזכות הנאשם את הודייתו ואת תשלום הפיצוי שהם בבחינת נטילת אחריות והטבת הנזק שנגרם. אף שלנאשם עבר פלילי, בין היתר, בעבירות אלימות, לא אזקוף הדבר לחובתו לאור חלוף הזמן הרב מאז בוצעה עבירתו האחרונה ומאמציו לחזור למוטב ולשקם את דרכיו.

9. קביעת המתחם

לאחר שסקרתי את פגיעת הנאשם בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה הריני קובע את מתחם הענישה בנסיבותיו של מקרה זה בין 30 חודשי מאסר ברף התחתון ל- 5 שנות מאסר ברף העליון.

בחינת הסדר הטיעון

10. על-פי ההסדר טענה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 30 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בתקופה קצרה בהרבה, בין 14 ל- 18 חודשים. כאמור, טווח הענישה המוסכם בהסדר טיעון אין הוא אלא פרי "מיצוי כח המיקוח של כל אחד מהצדדים להליך. בשים לב לכלל נסיבות התיק...". ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (412/13).

מאידך, מתחם הענישה ההולם שנקבע על-ידי בית המשפט הינו בגדר "קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לטווח הענישה הראוי...", ע"פ 512/13 הנ"ל.

בבחינת הענישה המוצעת בהסדר הטיעון אל מול מתחם הענישה ההולם, נמצא כי הענישה המוצעת בהסדר הטיעון מצויה בתחתית מתחם העונש ההולם. אף שנסיבות הביצוע כוללות, כפי שפורטו לעיל, היו מצדיקות מיקום הנאשם גבוה יותר מהמיקום שבו מיקמו אותו הצדדים בהסכמתם בהסדר הטיעון, לא מצאתי לסטות ממנו, שכן הסכמתה של המאשימה למקם הנאשם בתחתיתו של מתחם העונש ההולם מנומקת היטב. כאמור, המאשימה הצביעה על הקושי הראייתי שעמד בפניה בהוכחת אשמתו של הנאשם, הודייתו של הנאשם מבלי שנשמעה עדותו של המתלונן, תשלום חלק ניכר מהפיצויים למתלונן עוד בטרם נשמעו הטיעונים לעונש, כל אלה שיקולים ראויים שהצדיקו את אותה הקלה שבה זיכתה המאשימה את הנאשם ומכאן מיקומו בתחתיתו של המתחם.

ענישה שתפתח מן האמור ובסטייה מהמתחם שנקבע יש בה כדי לחטוא לעיקרון ההלימה ותשגר מסר שגוי כי בתי המשפט סלחניים כלפי עבירות אלימות בכלל ועבירות תת תרבות הסכין בפרט.

לאור האמור החלטתי לדון את הנאשם לעונשים הבאים כדלקמן:

42 חודשי מאסר. מתוך תקופה זו 30 חודשים לריצוי בפועל שימנו החל מיום מעצרו בתאריך 28.11.14 היתרה 12 חודשים על תנאי והתנאי שבמשך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא

יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג פשע.

אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצויים למתלונן בסך של 40,000 ₪. מאחר והנאשם הפקיד בטרם הטיעונים לעונש וכתנאי להסדר סך של 30,000 ₪ בקופת בית המשפט, יועבר סכום זה על-ידי מזכירות בית המשפט לידי המתלונן על-פי הפרטים שתמסור ב"כ המאשימה.

יתרת סכום הפיצוי בסך של 10,000 ₪ תשולם ביום 1.3.16.

אני מחייב את הנאשם בתשלום קנס בסך 5,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד לא יאחר מיום 1.3.16.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ו, 24 ספטמבר 2015, בנוכחות הצדדים.

ג'ורג' קרא, שופט